

הוא בא! הוא בא!

בעל של זהב

קפה לילית, בשעה ארבע אחרי הצהריים, היה מלא במאתיים איש, מהם מאה תשעים זודים ודודות, וחותרים וחותרות, ובני-דוד קטנים בין הרגליים, ונכרים, וסבים וסבתות. כל זה לכבוד החתונה של נעמי שמר ועורך-הדין חיים הורוביץ. מלבד זודים?

חלקת הקבר

בדוגינה, בין העצים, ליד הכינרת, נמצאת חלקת-הקבר של אלישבע אשכול ז"ל, אשתו השנייה, האהובה, של לוי אשכול ז"ל. בזמנים ההומים והקשים ביותר, כשעסקי המדינה העבידו אותו עד מעל לראש, לא ויתר אשכול אף פעם על ביקור באותו מקום. פעם בחודש, פעם בחודשיים, הוא היה בא לשם. יורד לבדו אל הקבר. עם פרחים או בלי פרחים, ומתייחד במשך זמן ארוך עם אשתו המתה. פעם, כשהוא חוזר משם, הוא אמר בחצי חיוך רציני: „כשאני אמות, הייתי רוצה להיקבר עלייך. אם אין לי השלווה הזאת בחיים, שיהיה לפחות אחרי-כך.“ אבל הוא לא זכה. המדינה שהיתה זקוקה לו בחייו קבעה היכן ייקבר — מטעמים ממלכתיים.

הוא בא! הוא בא! מי בא? הוא בא!
האחיז נתקלו ברופאים, הרופאים נתקלו במיטות, המיטות והאחיז והרופאים, כולם רצו הלאה, להודיע שהוא בא! הוא בא!
החולים התעוררו. אומרים ששני משור תקים התחילו ללכת. כל מי שהיו לו שתי רגליים בריאות, ומה להניח עליהן, קם ור הלך לראות. ואלה שלא יכלו לקום, התחננו שימסרו להם דיוח מלא עליו.
„איך הוא נראה?“ שאל שוכב אחד את חברו המאושר, שיצא מהחדר וראה אותו. „אוי, הוא נראה כל-כך יפה. כל-כך בריא!“ היאר לו חברו. „הרטייה שלו על העין

נעמי

ודודות היו שם רק מיספר מצומצם של ידידים, שלא קילקלו את האווירה המשפחתית. אפילו הכלה, בשימלת הבד שלה, ראתה כמו הקרובה של עצמה.

מיד לאחר החתונה נטע הזוג הצעיר לי-יחד בשביליה, וכדי לא לקלקל את הנוף הם יחזרו משם לישראל, לבית-אבן חדש, מול הים.

אחרי החתונה תמשיך נעמי שמר לכתוב שירים, וחוקי מזה תתעסק קצת בעסקי בעי-לה. היא תעזור לו להוציא ספר, הנמצא אצלו זמן רב, ושלא הצליח עד כה לסיימו.

במקום קפה הם אוכלים כדורים. יש להם כדורים במקום כל דבר. במקום ארוחות צהריים. במקום עוגות. כשהם מתרגזים, הם אוכלים כדורים. וכשהם עצובים, הם אוכלים כדורים.

אומרים שהם זוג מן השמיים. הם שוקעים איש בתורו במרה שחורה, והם מבינים איש את רעותו כמו שאיש לא יכול להבין אותם.

יוולט

כדור לכל דבר

עידו בן-גוריון, בעלה-לשעבר של מל-כה הדוגמנית רוריאן לוי בפאריס, ו-וילט, הספרית, וכנסים לדינונוף. מתייש בים בבית-קפה. הוא אומר משהו. לעצמו. היא מחייכת. הם שותקים. אחרי-כך היא אומרת משהו. לעצמה. הוא מביט בה ישותק. היא משתתקת כשהוא מתחיל לדבר. הם לא מומינים שום דבר בבתי-הקפה.

סילבי

שחורה ומבריקה, והשיניים שלו כל-כך לבנות וחזקות, והוא מחייך אל כולם חיוך כל-כך יפה. אוי, כמה שהוא נהדר! כמה שהוא בריא!

מה גרם לו לדיין להפוך את בית-החולים אמותא לתהלוכת-המונים נלהבת? החולים לא ידעו. רק רחש קל שעבר הודיע שהוא צועד על כל הפמליה הגדולה שלו לעבר חולת האולקוס.

„הוא הגיע! הוא הגיע!“ התפרצה אחות, סמוקה מהתרששות, אל חדרה של סילבי קשת, העוברת מחלת אולקוס קשה בבית-החולים. „הוא מתקרב הנה.“ „מה זאת אומרת?“ „שאלה סילבי,“ אולי אני לא רוצה לקבל אותו? „בכל אופן הוא הגיע, והיא קיבלה אותו. הם ישבו יחד בחדר במשך עשרים דקות, ואז הוא אסף שוב את הפמליה שלו, ועבר שוב, בדרך חזרה, את התלוכת-הניצחון שלו, בבית-החולים. וכך הוא הוכיח שלא היה איכפת לו, בכלל לא היה איכפת לו, מה היא כתבה עליו בשעתו. כזה הוא.

הידיה החדשה

בעוד חודש עומדת להגיע ארצה ישראלית צעירה, יפה, חמודה, נערה ערה, מלאת-חיים, ואשתי-שיחה נלהבת ונרגשת.

כאן, בארץ, עוד לא יודעים מי היא, אם כי בקרוב יידעו. אבל בחוץ-לארץ יש לה הרבה חברים, וכולם יודעים למה היא נוסעת לארץ-ישראל.

אמרו לה שלא כדאי לה. שבשביל שייקה לוי, הגשש החיוור, היא היתה סתם הרפתקה. שהוא מסתובב עם כל מיני נשים, שלא תיקח אותו ברצינות.

אבל היא, מהרנע הראשון ידעה שזה רציני. הוא אמר לה. אמרו לה שהוא נשוי, שהוא לא יתגרש מאשתו. אבל היא ידעה שהוא כן יתגרש ממנה. איך היא ידעה? הוא אמר לה. והיא האמינה לו.

ואכן, הוא חזר ארצה, הוא התגרש מי-אשתו, ובחודש הבא עומדת להגיע ארצה ידידתו החדשה.

שייקה

דווקא כן בשבת

מה רוצים לראות כל התיירים, הבאים לארץ? רוצים לראות את החרמון, ואת הגדה, ואת המקומות הקדושים, ואת דיין.

כל התיירים רוצים, אבל תיירות חשובות גם מגיעות לזה. עובדה. מלינה מרקורי באה ארצה. ראתה מה שיש לראות כאן, ואחרי-כך התחילה לחפש את ידידתה מימי היותה אזרחית יוונית, את יעל דיין.

אבל יעל לא בארץ, ולכן הסתפקה מלינה באביה. ביום השבת היא הוזמנה לוויולה שלו בעצלה, ראתה את כל העתיקות שלו, נמנשה עם אשתו, בילתה שם חצי יום, יחד עם בעלה, ויצאה משם שמחה ומאושרת. ואומרים שיותר שמח ויותר מאושר ממנה היה דיין עצמו.

האיש בתחתונים

הגבר היפהפה המופיע לאחרונה במודעות הפירסומת בעיתונים, כשהוא לובש תחתון נים בלבד לנפו, גורם דפיקות-לב מוגברות לצעירות רבות בישראל. הם רואות אותו נוסע ברחובות תלאביב במכונית ספורט שחורה עם מספר אנגלי ומזהות אותו עם האיש בתחתונים במודעות.

אלה שהצליחו לגלות את זהותו מצאו שזהו טוני שורפי (26), שהיה שחקן סל-בזיזה בריטי ואחד מהצעירים המבוקשים בשוק החתיכות האנגלי. לאחרונה, אחרי רומן סוער עם דוגמנית בריטית, העתיק טוני את תחום פעילותו לישראל. נערות היסקוסקים, המתות לפנים חדשות, כבר החלו במאמצים למשוך את תשומת-ליבו. מה שאף אחת מהן טרם הצליחה לגלות: האם הוא רווק, נשוי או גרוש?

אירזו התפרקות!

מרץ, ולכן היו צריכים להעביר את הנשף למלון הילטון. כזו שאף אחד בלתי-מוכר לא יסתנן לנשף, ניצבה אלה שאג עצמה ליד פתח האולם, וזיהתה את כל המוזמנים לפי התחפושות המוכרות שלהם. התחפושת המוצלחת ביותר היתה של אדם שהיו פוע בתור מוטה גור, משחרר ירושלים ומושל רצועת-עזה. אבל האיש לא קיבל את הפרס. הסתבר כי היה זה מוטה גור עצמו, היחידי שבא לנשף בלתי מחופש.

במקום זה חילקו פרס לזוג הרקדנים המוצלח ביותר. אבל המוד מנים טענו, שנתנו להם את הפרס לא רק בשביל הריקוד אלא בגלל הייחוס. היו אלה שאול חומסקי, זה ששיא המדינה זלמן שז"ר הוא דוד אמיתי שלו, והאופנאית רחל ברזין, זו שהודו האמיתי שלה הוא מוזכר ההסדרות ראובן ברקת.

לא יודעת למה לא מרגישים את זה כל ימות השנה, אבל מסת-בר שבמדינה הזאת יש המון אנשים שיש להם עודף מרץ, והם לא יודעים מה לעשות איתו. אלה הם דחקא בני המעמדות המדוכאים במדינה — הארכיטקטים, עורכי-הדין והרופאים.

הם מתאמקים כל השנה עד שמגיע סוריס, ואז הם לא יכולים יותר. הם מוכרחים להתפרק. הם עושים את זה בנשף שהפך כבר למסורת, נשף עודף מרץ.

לנשף עצמו רק מעטים מאיד מגיעים עם עודף מרץ, מפני שאת כל המרץ שלהם הם מבוזבזים בלהשיג כרטיסים לנשף.

האשה המארגנת את הריפורביעוסק הזה היא אשתי-החברה אלה שאג. לפי המסורת של השנים האחרונות נערך הנשף במלון רמת-אביב. אבל השנה הסתבר שיש עודפים גדולים של אנשים עם עודף